

There is no translation of this article

Внимавайте над себе си...

„Беше люта зима, валеше сняг, настъпваше тъмна вечер — последната вечер на годината. В този мраз и непрогледна тъмнина по улиците вървеше малко бедно момиченце, гологлаво и босо, треперещо от студ и глад... В червената си престилчица носеше кутии с кибрит. През целия ден никой не купи от него кибрит, никой не му даде нито пара.

Снежни парцали покриваха дългите светлоруси коси на детето... В един ъгъл между две къщи момиченцето седна да си почине, като сви под себе си измръзналите си крачета. От това му стана още по-студено, но то не смееше да се прибере вкъщи, защото не беше продало нито една кибритена кутия и не беше спечелило нито парица. Баща му щеше да го бие, пък и у тях не беше никак топло... Малките му ръчички се бяха вкочанили от студ. Ах! Една само клечка кибрит можеше да му помогне, ако посмееше да я извади от кутията, да я драсне и да си сгрее пръстите!

Най-сетне момиченцето се реши и извади една клечка. Драс! Клечката изсъска и пламна. Детето простря ръка над нея и клечката загоря с такъв светъл пламък, с такава топла светлина, като че беше свещ. Чудна беше тая свещ! На момиченцето се стори, че седи пред голяма желязна печка с излъскани медни крака и с медна вратичка. Колко весело играеше в нея огънят, колко приятно топлеше, но тъкмо да простре и нозете си, за да ги стопли, и в тоя миг огънят угасна...

То драсна друга клечка, която пламна и светлината ѝ озари стената. Момиченцето можеше да гледа в стаята. На трапезата беше постлана бяла покривка и върху нея бяха сложени порцеланови съдове, а в една чиния се мъдреше печена гъска с ябълки и сливи; носеше се сладка миризма... Но ето че угасна и тая клечка: момиченцето се намери отново пред дебелията, мокра и студена стена.

То запали още една клечка и тогава се намери под една великолепна елха с хиляди свещи, които горяха по зелените ѝ клончета. То протегна ръчички към тях, но в тая минута клечката изгасна..

Момиченцето драсна още една клечка; стана пак светло и старата му баба се изправи пред него, светла и лъчезарна, кротка и любеща...

- Бабо — извика детето. — Вземи ме със себе си! Не искам да се изгубиш като топлата печка, като чудно опечената гъска, като хубавата голяма елха! — И то бързо издраска цялата кутия клечки, защото искаше да задържи баба си за по-дълго време.

И клечките светнаха толкова силно, че наоколо стана светло като ден. Никога баба му не е била толкова голяма и хубава! Тя улови момиченцето за ръце, прегърна го и изведнъж двете в блясък и радост се издигнаха високо над земята; и там, където те полетяха, нямаше нито студ, нито глад, нито неволя.

А в ъгъла, облегло до стената, стоеше в студеното утро бедно момиченце с червени бузички и с усмихнати устица — то беше замръзнало през последната вечер на старата година.

Новогодишното слънце изгря над мъничкия труп. Момиченцето седеше вдървено с кибрита си, от който една кутия беше изгоряла. „То е искало да се стопли!“ — казваха хората. Но никой не знаеше колко хубави неща видя то и в какъв блясък се възнесе с баба си към радостите на Новата година.“

Едва сдържаме сълзите в очите си! Това, разбира се, е световно известната приказка „Малката кибритопродавачка“ на Ханс Кристиан Андерсен. Прочитът на тази история ни изпълва със силно чувство на меланхолия и печал, но и с особено усещане за вина и безнадеждност, а краят ѝ натежава непоносимо в душите ни.

Смъртта не е единственото зло, което не искаме да приемем, целият сюжет на този разказ остава невероятен и невъзприемлив за съзнанието ни, при това до степен, че ни се иска да изкрещим и наум, и на глас: „Господи, как е възможно да допусках това?“, а след това да изтрием ужасяващата картина на бездомността, мизерията, глада и страха на това бедно дете, която писателят Андерсен рисува пред очите ни.

Иска ни се да заличим думите на автора, така сякаш това никога не се е случвало, нито в Копенхаген, нито никъде другаде на земята, а после, когато сме успели да преглътнем с горест горчилката, която буквално ни задавя и сме успокоили сърцата си, да напишем тази история отново!

Днес ние палим първата адвентна свещ на венеца, а в следващите неделни дни ще засилваме светлината, която ни огрява и символизира нарастващата ни радост и надежда от приближаващия рождествен празник, докато все по-често чуваме около нас поздрава „Весела Коледа!“.

Но дали може да бъде толкова „весела“ в свят, който остава безкрайно несъвършен? Когато разполагаме с всичко, е лесно да забравим за Бога, Който ни дава всичко, и да продължаваме да се наслаждаваме на подаръците, забравяйки за Дарителя!

Затова в днешното Евангелие от Лука, Исус ни предупреждава: „Внимавайте над себе си да не би сърцата ви да бъдат обременени с преяждане, пианство и житейски грижи, и да ви застигне оня ден внезапно!“

И тази неделя в литургията на Словото си припомняме онзи страшен съден ден, който сега ни изглежда безкрайно нереален и далечен, но всъщност е все по-приближаващ се, и въпреки това, като хора на надеждата, ние навлизаме в предрождествения период с радост, а не със страх. И точно това е, което Бог очаква от нас, защото ако картината на Христовото повторно завръщане не плаши вярващия християнин, то това означава, че

неговото сърце е чисто.

Вероятно вече се подготвяме за празника Рождество Христово и за коледната нощ. Вероятно всички имаме „голяма желязна печка с излъскани медни крака и с медна вратичка“, в която огънят весело играе и приятно топли дома ни. Вероятно вече си представяме и богато отрупаната и украсена трапеза, която ще приготвим: с „бяла покривка и порцеланови съдове“, а също и „великолепната елха с хиляди свещи, които да горят по зелените ѝ клончета“... Вероятно имаме още много мечти и очаквания за нещо добро... Тогава нека напишем отново тази приказка и променим нейния край в Името на Исус, Когото очакваме да роди нова любов и надежда в света и в сърцата ни!